

Pesmi.

Zložil Griša.

1.

Sklonil se je nizko
solnčni dan do tal —
kakor cvet na vetru
jug je vztrepetal.

Dahnil je globoko
modri ocean,
kot bi težko misel
puhnil v jasni dan . . .

In cvetovi težki
so nagnili se,
dve na njih sta misli
poljubili se . . .

2.

Rekla je pomlad:
Dragi, ne žaluj,
čez vrtove moje
z mano odpotuj!

Šla bova v kraljestvo
palm in lotosov —
čez viharo morje,
čez nemir duhov . . .

Tam ne ruši duše
žalost — črni krt —
čezinčez ljubezni
plašč je razprostrt.

Videl boš bogate
rože do neba,
videl boš obraze,
sladke do srca . . .

Tam, kjer palme zlahtne
pod nebo kipé,
kjer ljudje pobožno
sklepajo roke:

Pod najlepšo palmo
odpočijeva,
iz srca studenca
se navžijeva . . .

3.

Lep si cvet romantike,
ali meni tuj —
daj mi roko, ljubica,
svojo pot potuj!

Hladna senca palme
ni za moje dni,
v meni vre življenje,
v meni polje kri!

Kadar se bo nagnil boj,
išči me na tleh:
ali prapor v mladih rokah,
ali smrt v očeh!

Pod lipo.

Zložil Griša.

Stopil sem nekoč spomladi —
sam ne vem kako in kje —
pod zeleno, senčno lipo,
da si ohladim srce . . .

Mirno je slonel nad mano
vej zeleni baldahin,
okrog mene v polukrogu
sanj utrujeni jasmín.

Trudno sem naslonil glavo
v travo mehko ob drevo
in zasanjal sem pod lipo
in zasanjal sem takó:

Sredi čvrstega drevesa
gloje, kljuje kar naprej,
zaporedoma, počasi
pada list za listom z vej . . .

Rahlo, kot bi božal steblo,
blede smrti mrzli kist —
kakor v duši nepokojni,
neugnani črv — zavist . . .

Zbudil sem se v težkih sanjah —
sam ne vem kako in kje —
mislil sem na domovino
in na črve sredi nje!

